

Fra: HjelpMeg StoppeVolden <hjelpmegstoppevolden@gmail.com>
Sendt: 2. mai 2020 10:29
Til: Stenseth Emma C. Jensen <Emma-C.-Jensen.Stenseth@bfd.dep.no>
Emne: Riktig versjon av hørings svar

Hei,

vi sendte inn et anonymt hørings svar i går, men vi oppdaget i dag at vi har sendt inn den nest siste versjonen, så jeg sender deg derfor riktig versjon her. Håper dere kan ta inn denne versjonen istedenfor den som ble sendt inn i går. Jeg markerer med rødt det som er nytt i den siste versjonen:

*****
***

Hørings svar fra «Hjelp meg stoppe volden»

1) Om voldutsatte mødres situasjon i dag: Det trengs økt kompetanse i familievern

Vold i nære relasjoner (fra en forelder mot partner og barn) blir i dag sjelden avdekket av det offentlige, spesielt ikke mens foreldrene fortsatt bor sammen, men også i forsvinnende liten grad når foreldre oppsøker familievern, enten det er for å få hjelp med problemer i familien eller det er i forbindelse med samlivsbrudd.

Dette kom f.eks. fram i Barnevoldutvalgets utredning i 2017 og i nyere forskning ved NKVTS i 2019: En stor andel voldutsatte mødre får ikke den hjelpa de trenger av hjelpeapparatet til å beskytte barna etter et samlivsbrudd. <https://www.nkvts.no/rapport/vold-i-parforhold-kjonn-likestilling-og-makt/>

Mange voldutsatte mødre opplever isteden at voldsutøver «bruker» hjelpeapparatet som sin forlengede arm, hvor voldsutøver lykkes i å framstille volden som konflikt. Voldsofrene opplever altfor ofte at ansatte i familievern har marginal forståelse og kunnskap om dynamikken i volds-familier, og at de rett og slett ikke forstår at de bli manipulert av voldsutøveren til å tvile på ofrene.

Vi er mange som opplever at terapeuter i familievern i parsamtaler ikke gjør noe som helst for å finne ut om det er hold i framstillingen til voldsutøver, f.eks. ved å be om detaljerte eksempler på det som blir påstått. Opplevelsen er at ansatte i familievern ikke gjør nok for å finne ut hva som er rota til problemene i familien; at grunntanken til de som jobber i familievern er at det ikke er snakk om vold, og at det blir tatt utgangspunkt i at det handler om en konflikt mellom likeverdige parter.

Utallige medieoppslag om at man var bekymret for utsatte barn og voksne da hele Norge stengte ned i forbindelse med covid-19-pandemien, var i realiteten en erkjennelse av at dagens system for å identifisere utsatte barn og voksne har spilt falitt: Om kommunene hadde hatt nær full oversikt over sine utsatte barn og voksne, så ville ikke en stenging av skoler og barnehager ha ført til det ramaskriket som runget over Norge i mars 2020.

Når volden ikke avdekkes av det offentlig før et samlivsbrudd, er det liten grunn til å tro at voldsofrene er i stand til å uten videre fortelle om volden, i forbindelse med en parsamtale eller mekling.

Med bakgrunn i våre erfaringer er vi glade for at utvalget er enige med oss i at familievern har behov for fag- og kompetanseutvikling, og vi ser fram til et familievern med ansatte med sterk kompetanse innen vold i nære relasjoner.

2) Forslaget om mekling/foreldresamtale vil være en stor bjørnetjeneste for mange voldsofre: innfør screening og gi familievernet ansvar for å avdekke vold

Utvalget foreslår små endinger i hvordan meklinger skal foregå, men vi mener forslaget baserer seg på en uriktig forståelse av hva slags mekling som trengs i ulike tilfeller. **Vi mener forslaget som foreligger utelukkende er egnet for familier der man med sikkerhet vet at det ikke forekommer vold.**

For voldsfamilier er forslaget lite egnet til å sikre gode samværsløsninger for alle voldsutsatte barn.

Vi ser at utvalget mener at en forhåndsscreening (som brukes i dag) har liten funksjon, men vi oppfatter den foreslåtte foreldresamtalen som en slags screening. Vi er likevel sterkt uenig i utvalgets mening om at det skal være opp til terapeutens/meklerens skjønn å avgjøre hva som bør skje videre etter den første samtalen med foreldrene.

En slik løsning betyr at det (fortsatt) vil være ekstremt personavhengig om forekomst av vold i en familie blir avdekket eller ikke: Om du er uheldig møter du en som har liten kunnskap/forståelse, men er du heldig møter du en med lang erfaring i å gjenkjenne små tegn på vold.

Vi mener også at den første samtalen må tas med foreldrene hver for seg, og da både når det er snakk om par-terapi og når det er snakk om mekling/foreldresamtale.

Realiteten i dag er at det er ekstremt personavhengig om vold mot barn og vold i nære relasjoner avdekkes: Som offer må du treffe på den «rette» legen, jordmora, barnehagelæreren, læreren, helsesykepleiere og/eller familieterapeuten/mekleren, dvs. en unik person som er ekstra kunnskaps-rik, og ekstra oppmerksom og sensitiv, til å kunne oppfatte tegn på vold som er der. Siden voldsofre ikke forteller om vold (se mer om det lengre ned), så er ofrene avhengig av å bli fanget opp med utgangspunkt i små signaler og «innpakket» informasjon om vold.

Denne personbaserte flaks/uflaks-løsningen fungerer ikke i dag, og kommer aldri til å fungere.

Realiteten i dag er at det er enorme mørketall innen vold mot barn og vold i nære relasjoner, nettopp fordi systemene legger opp til at du må være heldig å treffe på «den ene» som kan litt mer enn de fleste.

Om man skal reelt avdekke flere tilfeller av vold enn det man gjør i dag, også hos familievernet, så kommer man ikke utenom screening av alle.

Per i dag er mekling det eneste obligatoriske treffpunktet myndighetene har med alle barnefamilier, og dermed må mekling brukes for alt det er verdt til å gjøre en så sikker avdekking som mulig, av så mange voldsfamilier som mulig.

Om man går ut av en mekling i familievernet uten at volden er (forsøkt) avdekket er det lite trolig at volden avdekkes etterpå, hverken hos barnevernet, politiet eller i rettsvesenet. Følgefeil med rot i for dårlig arbeid hos familievernet, er regelen heller enn unntaket i dag.

Helst bør det være screening allerede mens mødrene er gravide, og dette kan og bør være en ny oppgave for familievernet: Å screene alle vordende barnefamilier, slik at man kan vite før barna blir født hvilke familier man bør gi ekstra hjelp og støtte, slik at vold mot barn reelt kan forebygges og stoppes, på et så tidlig tidspunkt som mulig. I dag er det et problem at ansvaret for å avdekke vold er pulverisert, siden «alle» har ansvaret; fastleger, jordmødre, ansatte i skol/bhg. etc.

I dag er situasjonen slik at voldsofre ofte legger igjen små drypp og små biter av informasjon hos ulike instanser, men siden ingen har helheten, så blir de ikke fanget opp og volden får leve sitt eget liv.

Om isteden én instans, familievernet, fikk ansvaret for å avdekke vold i nære relasjoner, så ville det være en mer robust løsning, fordi de da må innta en aktiv rolle, og kan ikke sitte og vente på at ofrene skal komme til dem og fortelle.

Vi foreslår en obligatorisk, skjembasert screening av alle familier der foreldrene planlegger å gå fra hverandre/har gått fra hverandre.

Denne screeningen må foregå på en slik måte at familiemedlemmene (både voksne og barn) ikke egentlig skjønner hva det er de blir spurt om (vold og overgrep), for da er det større sjanse for å få svar som gir en riktig beskrivelse av relasjonene i familien. Om man spør direkte om vold (slik det gjøres i dagens screening) kan det fort ende med et uriktig svar.

En screening må altså gjøres mer robust enn dagens: Det er i dag lagt opp til at foreldre skal spørres rett ut før første mekling/foreldresamtale om de er utsatt for vold, se 12.3. på side 114 i utredningen. Der listes det opp 8 spørsmål som foreldre skal få i forbindelse med mekling, og de to siste spørsmålene handler om vold. Det blir antatt at voldsofre, både voksne og barn, alltid forteller om volden de er utsatt for, men dette er og blir en ønsketenking.

Forskning viser at voldsofre (både voksne og barn) ikke forteller om volden de utsettes for/lever i, se f.eks. <https://rvtsmidt.no/wp-content/uploads/2019/11/Pers-foredrag-221119.pptx> Her står det at kvinner ikke forteller om vold fordi

- *Skammen hindrer henne. Volden påfører henne en følelse av mindreverd.*
- *Skammen hindrer henne. Tanken på hva andre tenker om henne dersom de får vite.*
- *Skammen hindrer henne. Ambivalens knyttet til positive følelser for han.*
- *Hun har ikke makt til å endre.*
- *Hun kjenner seg skyldig i at han har ubehagelige følelser etter volden*
- *Stoler ikke på at egen virkelighetsopplevelse blir anerkjent*
- *Redd for å miste omsorgen for barna*
- *Det er tryggere å bo med utøver for å kunne ivareta barna*
- *Det kan være trusler om at han vil ta fra henne barna eller at han skal ruinere henne dersom hun går fra han*
- *Det å synliggjøre kan*
  - *øke faren for ny vold*
  - *øke faren for at han får en ubehagelig følelse eller en uutholdelig følelse*
  - *øke faren for at hun ikke får anerkjennelse av sin egen virkelighetsopplevelse*

og barn forteller ikke om vold fordi

- *Det kan bli farligere dersom volden synliggjøres.*
- *Barn er lojale til foreldrene sine. Foreldrene er den muligheten de har i verden. Dersom de forteller, kan de komme til å miste den som gir dem muligheten.*
- *Barnet kjenner på skam fordi dette skjer i familien.*
- *Barnet har ingen makt til å endre.*
- *Barnet kjenner på ansvar for at utøver har de vonde følelsene.*
- *Barnet stoler ikke på at dets virkelighetsopplevelse blir anerkjent.*

Barneombudets rapport «Erfaringer fra barn og unge utsatt for vold og overgrep – 2018» http://barneombudet.no/wp-content/uploads/2018/03/Barn_og_unge_vold_og_overgrep.pdf beskriver også godt hvorfor barn ikke forteller om vold.

Det er en utopi å tro at å spørre direkte om vold, i aller første samtale med en forelder eller et barn, i forbindelse med en mekling/foreldresamtale alltid vil føre til korrekte svar.

Ofre for «bare» psykisk vold har i tillegg det enormt store hinderet mot å fortelle om volden, at de normalt ikke har kunnskap om at det de lever i faktisk er vold. Dette gjelder både voksne og barn, og det var nevnt i Barnevoldutvalgets utredning (kap. 7.14).

Det er svært få i befolkningen som har en god forståelse av hva psykisk vold er, så å forvente at ofre for psykisk vold skal svare «ja» på spørsmålet «*Har du eller den andre foreldereren problemer knyttet til rus eller vold?*» er totalt feil.

For mange voldsofre (både voksne og barn) som ikke klarer svare på spørsmål om de er utsatt for vold, enten fordi de ikke har nok kunnskap til å vite at det de lever i faktisk er vold, eller om det er en av årsakene listet opp over, så vil de direkte spørsmålene om vold mest sannsynlig føre til at volden forblir uavdekket og kalles konflikt, med katastrofale konsekvenser for både barna og den voldsutsatte forelderen.

For at barn skal være kompetent til å gjøre et informert valg om samværløsning, så må barnet ha god kunnskap om ulike former for vold og i tillegg må barnet vite at volden er «avslørt» og at det er trygt å fortelle om den. Om barn blir spurt om hvor de vil bo, uten at de vet at volden er avdekket, så er det lite trolig at barnet kan gi et kompetent svar.

WHO har laget en svært god rapport for kartlegging av avvikende psykososiale forhold "[Avvikende psykososiale forhold](#)", og store deler av denne kan brukes av (det nye) familievernnet til å avdekke usunn/skadelig dynamikk mellom foreldrene eller mellom foreldre og barn, uten at det kalles vold i det hele tatt. **De delene som kan brukes er**

- 1. Avvikende relasjoner innen familien** (Manglende varme i foreldre-barn-relasjonene, Disharmoni mellom voksne i familien, *men IKKE delene om fysisk vold og overgrep*)
- 2. Psykisk forstyrrelse, avvik eller funksjonshemming i barnets nærmeste familie** (Forelder psykisk syk/avvikende)
- 3. Inadekvat eller forstyrret kommunikasjon innen familien**
- 4. Avvikende sider ved oppdragelsen** (Overbeskyttende foreldre, Inadekvat foreldretilsyn/-kontroll, Manglende viktige erfaringer – understimulering, Utilbørlig press fra foreldrene)
- 5. Avvikende nærmiljø** (Isolert familie)
- 6. Akutte livshendelser** (Negativ forandring av familiesammensetningen, Hendelser som fører til tap av selvfølelse, Skremmende personlige erfaringer)

Fokuset blir da på atferden til foreldrene, helt uten at man trenger kalle det vold og uten at man trenger vurdere om det er straffart eller ikke, og om det skal meldes til barnevernet.

Om slike avvikende psykososiale forhold avdekkes av familievernnet, så bør familien undersøkes av familievernnet, på liknende måter som barnevernet gjør i dag (med å innhente opplysninger etc), men da med utgangspunkt i at det er snakk om at det er sannsynlig det er snakk om en familie med både voksne og barn som er ofre for vold. Da tas det utgangspunkt i at det er avdekket psykososiale avvik som må undersøkes videre, og det er i den videre undersøkelsen at man kan begynne å stille direkte spørsmål om vold, overgrep etc.

Slike familier må behandles med en traumefokusert forståelse av atferden til både voksne og barn, i kontrast til hvordan dagens barnevern normalt opererer. I dag blir mange traumatiserte voldsutsatte mødre feiltolket av barnevernet, fordi barnevernet ikke har tilstrekkelig forståelse for hverken PTSD eller vold i nære relasjoner. Resultatet er altfor ofte at barnevernet kaller volden for konflikt/ samarbeidsproblemer og at de forventer at voldsoffer skal samarbeide godt med en voldsutøver som ikke samarbeider tilbake. I noen saker ender det også med at barnevernet overtar omsorgen for barna, heller enn at de avdekker at det er den ene forelderen som terroriserer resten av familien og dermed skader både barn og partner, rett foran øynene på barnevernet.

Det er dessverre mange voldsutsatte mødre som opplever å ikke bli tatt på alvor når de forteller om vold mot seg selv til barnevernet, og dette skyldes nok kunnskapsmangel og at vold i nære relasjoner (mellom voksne) ikke er en sentral del av barnevernutdanningene i dag. Voldsofre kan ikke vente i 10 år på at kompetansen i barnevernet øker (slik Budfir ser for seg), når kompetansen på vold i nære relasjoner allerede (i teorien i hvert fall) finnes hos familievernnet.

Om familievernnet er den instansen som skal ha i oppgave å avdekke vold i nære relasjoner (i forbindelse med parterapi og mekling), så er det også best at familievernnet får i oppgave å gjennomføre undersøkelsen av situasjonen i familien, og ikke barnevernet.

La barnevernet fokusere på alle de andre sakene der det ikke er snakk om vold fra en forelder mot partner og barn. La barnevernet jobbe med saker de har forutsetning for å jobbe forsvarlig med, og overlatt saker om vold i nære relasjoner til de fagmiljøene som har størst kompetanse om dette.

3) Vårt forslag til løsning

Vi ønsker oss en løsning som innebærer at familievernnet gjennomfører en så grundig kartlegging som mulig av familiene, slik at man kan skille ut de familiene der det har forekommet vold, så tidlig som mulig og på en så robust måte som mulig, gjerne ved hjelp av (deler av) WHO sin rapport om avvikende psykososiale forhold som nevnt over. Kartleggingen bør som nevnt foregå allerede første gang familie skal få barn, og i det minste når foreldrene skal gå fra hverandre.

For disse familiene er det meningsløst med mekling, fordi voldsutøver sjelden har en god virkelighetsforståelse og sjelden er i stand til å evaluere seg selv på en god måte. En voldsutøver er sjelden interessert i samarbeide med voldsofferet sitt, og er sjelden i stand til å vurdere hva som er barnas beste. <https://psykologisk.no/2019/08/voldelige-menn-haplose-fedre/>

Vi foreslår rett og slett at familievernnet tar i bruk nye verktøy og verktøy tidligere brukt av (bare) BUP og barnevern.

For voldsfamilier bør saken gå direkte til tingretten (etter at volden har blitt avdekket og undersøkt), med en egen saksbehandling spesielt rettet mot barnefordelingsaker der det er avdekket vold i familien. Dette vil innebære bruk av sakkyndige og dommere spesialisert på slike saker. I slike saker trengs det ikke meklingsattest, men en attest på at det er avdekket vold.

Om dette blir en for stor omveltning fra dagens familievern på nåværende tidspunkt, så kan man innføre obligatorisk bruk av «*Intimate justice scale*» (IJS) for å screene foreldrene før parsamtaler og før mekling/foreldresamtale. Denne testen omtales allerede i familievernets ressurshåndbok fra 2008 (side 24) <https://atv-stiftelsen.no/wp-content/uploads/2017/05/Ressurshandbok-familievernnet-Jorunn-Helle-2008.pdf>;

«The Intimate Justice Scale (IJS) Intimate Justice Scale (Jory, 2004) er laget for å screene psykologisk misbruk og fysisk vold i klinisk praksis. IJS har sine røtter i Intimate Justice Theory- en teori om den etiske dynamikken i nære relasjoner. Intimate Justice er ideen om at mange aspekter ved nære relasjoner kan forstås bare som refleksjoner av hvordan individet forholder seg til likeverd, rettferdighet og ansvarsfull omsorg og hvordan dette gjenspeiles i deres handlinger og holdninger. Når individet anerkjenner "intim rettferdighet", vil partneren deres oftest føle seg rettferdig eller realt behandlet, selv om det kan være misnøye med andre deler av forholdet. Likeledes om en person mangler evne til å anerkjenne og praktisere rettferdighet i nære relasjoner, vil atferden og holdningene lett kunne bli psykologisk og fysisk mishandlende i forhold til partneren.»

Fordelen med IJS er at den avdekker om relasjonen mellom foreldrene er likeverdig eller ikke, og den består av bare 15 spørsmål (se side 8-9) i

<https://atv-stiftelsen.no/wp-content/uploads/2017/05/Vedlegg-ressurshandbok-familievernnet-2008.pdf>

1. Min partner innrømmer aldri om han eller hun tar feil.
2. Min partner er uvillig når det gjelder å tilpasse seg mine behov og forventninger
3. Min partner er mer ufølsom/insensitiv enn omsorgsfull.
4. Jeg er ofte tvunget til å ofre mine egne behov for å oppfylle min partners behov
5. Min partner nekter å snakke om problemer som kan få han eller henne til å ta seg dårlig ut.
6. Min partner er tilbakeholdende med å vise kjærlighet med mindre han eller hun har fordeler av det.
7. Det er vanskelig å være uenig med partneren min fordi han eller hun blir sint
8. Min partner avviser å snakke om måten han eller hun behandler meg på.
9. Min partner bygger seg selv opp ved å "dukke" meg.
10. Min partner "retaliates" (hevner seg) når jeg er uenig med han eller henne.
11. Min partner prøver hele tiden å endre meg.
12. Min partner tror at han eller hun har rett til å tvinge meg til å gjøre ting.
13. Min partner er altfor "eielysten" eller sjalu

14. Min partner prøver å isolere meg fra familien min.
15. Noen ganger skader min partner meg fysisk

Testen kan gjerne utvides litt slik at den inkluderer spørsmål om relatert til barna/familien

- varme i relasjonen mellom foreldre og barn (min partner har en varm og nær relasjon til barna),
- kommunikasjonen i familien (I min familie snakker er det lett å kommunisere om temaer vi er uenig om, I min familie viser vi følelser og snakker om følelser)
- barneoppdragelsen (Min partner kontrollerer hva barna gjør, Min partner og jeg samarbeider godt om barna)
- nettverk (Min familie har liten kontakt med venner og familie, Min partner oppfører seg slik at ingen vil komme på besøk til oss, Andre familier unngår oss)

IJS-screeningen må selvsagt følges opp med å stille utdypende oppfølgingsspørsmål, for å identifisere de som kommer med falske beskyldninger om partneren. Å be om detaljer og å spørre dem på nytt etter en tid vil også kunne være nødvendig for å konkludere med om det er hold i påstandene eller ikke. Ut fra vår erfaring er det relativt vanlig at voldsutøvere beskylder partneren sin for å være den voldelige og de speiler alle anklager om vold som kommer. Det er da viktig at falske beskyldninger og beskrivelser avdekkes som falske, så tidlig som mulig.

Det er også viktig at man ser etter tegn på traumatisering/PTSD i atferden til foreldrene og barna, uten å bortforklare det med iboende egenskaper ved disse. Det er beskrevet god på dette nettstedet, <https://www.hjelptilhjelp.no/Sinneproblemer-og-vold/den-voldelige-mannen-hvem-er-han> hvordan hjelpeapparatet fort kan ta feil, om de tolker atferden til voldsutsatte mødre og barn som iboende egenskaper:

Når volden kommer inn i familien lager den systemer. Når først det har skjedd en alvorlig voldsepisode, har denne et stort traumatiserende potensiale. Dermed vil den latente volden, muligheten for at det skjer ny vold, i stor grad styre atferden til de som lever i en slik situasjon. Risiko for ny vold kan styre alt den voldsutsatte gjør. Det å ha opplevd vold gjør at en vet det kan skje igjen. Volden er da til stede hele tiden i kraft av sin mulighet

Familien er i slike tilfeller kommet inn i et voldssystem: Voldens inntreden i familien endrer familiesystemet og skaper et system der samhandling og kommunikasjon organiseres i forhold til volden og muligheten for ny vold. Det er hjerteskjærende å høre historier om hvordan den latente volden kan prege både voksne og barn i en familie.

Fordi i nære relasjoner skaper omfattende psykiske problemer ikke minst for barna, vil gjerne familien komme i kontakt med hjelpeapparatet på et eller annet tidspunkt. Ikke minst er det sannsynlig at barna kommer i kontakt med psykisk helsevern (BUP), eller pedagogisk-psykologisk tjeneste (PPT).

Imidlertid er det ikke noen automatikk i at volden dermed blir oppdaget. Voldsmannen vil i møte med hjelpeapparatet gjerne framstå som den ressurssterke i familien: rolig, høflig og lett å ha sympati med. Han er vant til å være i kontroll, og demonstrerer dette også overfor de han møter i hjelpeapparatet. Derimot møter vi gjerne en hysterisk, oppkavet kvinne som virker vanskelig å forholde seg til, og som derfor lett kan vekke en antipati hos hjelperne.

Da har voldsmannens projiseringer nådd fram til hjelpeapparatet, og man blir blinde i forhold til å se det åpenbare: At vi står overfor en kvinne (eller barn for den saks skyld) som tydelig viser reaksjoner på traumatiske forhold – men uten at vi evner å se det i øynene. Kanskje det blir for ubehagelig å se? Kanskje det blir for skremmende? Kanskje det er lettere å tolke symptomene (til mor og barna) som uttrykk for individuelle forhold – eller hjerneorganiske dysregulering.

Hjelpeapparatets hypoteser kan fort være:

- *Mor har åpenbart store psykiske problemer*
- *Barnet har åpenbart store reguleringsvansker, ofte forklart ved biologiske forhold i barnet*
- *Far er stabil, rolig, og tålmodig mann og kan ikke lastes for problemene*

Vi ønsker oss et styrket familievern som er bedre rustet til å avdekke vold, spesielt i forbindelse med samlivsbrudd, og som har ansvar for å avdekke volden.

Vi ønsker også at det skal finnes behandlingstilbud til familier der det har forekommet vold i alle kommuner. Tilbudet må rette seg spesielt mot ofrene, slik at de kan bearbeide traumene, både voksne og barn. I dag er det fullstendig opp til voldsofferet å skaffe nødvendig traumebehandling til både seg selv om barna, og det er umulig å få traumebehandling for barna om ikke volden avdekkes. Det må finnes både individuelt tilbud og gruppetilbud, liknende det Statens barnehus tilbyr til voldsutsatte barn. Barna må få kunnskap om hva det er de har levd i, hva som er normale reaksjoner på vold og på hvordan de kan beskytte seg mot ytterligere vold, både fra egne foreldre, eller fra framtidige kjærester/partnere. Om dette tilbudet skal gis av kommunen eller familievernet er ikke viktig.

4) Om de enkelte paragrafer i lovforslaget

I det store og hele så bidrar ikke lovforslaget til bedring av voldsutsatte foreldres situasjon i det hele tatt. Forslaget passer bare for foreldre der det ikke forekommer vold mellom dem.

§ 1: Vi mener at loven må ha en paragraf om at arbeidet skal være forsvarlig og skade de involverte minst mulig, slik barnevernloven har.

§ 2: Vi mener familievernet skal ha som oppgave/plikt å avdekke vold i nære relasjoner, på en forsvarlig måte, og at dette må nevnes spesifikt i denne paragrafen.

§ 5: Vi mener det er feil at det ikke skal føres journal fra mekling og foreldresamtaler. Om det kommer fram informasjon om/tegn på psykisk eller fysisk vold i løpet av en mekling eller foreldresamtale så må dette journalføres eller dokumenteres på en annen måte. Vi mener også det bør opprettes journal for foreldrene hver for seg og en for hvert barn. Vi mener også den det opprettes journal for skal få vite når journalen opprettes at de kan be om utskrift og at de har krav på å få rettet opp/supplert det som står fortløpende. I dag vet ikke foreldre sjelden at det opprettes journal og de vet heller ikke at de har krav på å få den rettet.

Vi mener også at alle samtaler, telefonsamtaler og e-poster m.m. må journalføres, spesielt om disse inneholder informasjon om vold.

§ 12: Her bør det stå at opplysningene som sendes til barnevernet, ved mistanke om at barnet utsettes for vold/mishandling, skal inneholde informasjon om hva familievernet har gjort for å avdekke om det er snakk om vold i nære relasjoner, dvs. fra en forelder mot den andre. Det må også stå i denne paragrafen at familievernet er pliktige til å informere om alle tegn på vold og all informasjon om vold de hatt mottatt, samme om denne informasjonen er journalført eller ikke. Det er underlig at det å være vitne til vold ikke nevnes som årsak til at familievernet skal melde bekymring for et barn.

Vi mener det må tilføyes egne paragrafer som handler om hvordan familievernet skal gå fram for å avdekke vold i nære relasjoner i sitt arbeid, og hvordan prosessen for å få på plass gode samværsavtaler da skal foregå. Foreldresamtale og mekling er bare egnet for foreldre der det ikke har forekommet vold.

Voldsutsatte foreldre har like lite vern i den nye familievernloven som den gamle, og vil i realiteten føre til at altfor mange barn ender opp med altfor mye samvær med en voldelig forelder, fordi volden ikke er blitt avdekket av familievernet. Og når familievernet ikke har avdekket volden, så er det dessverre sjelden at den avdekkes av barnevernet, tingretten eller politiet.

Overgangsbestemmelser

Lov om barn og foreldre

§ 31: Her må det defineres hva som menes med «*Eit barn som er i stand til å danne seg egne synspunkt.*», f.eks. «*Eit barn kan berre danne sine egne synspunkt om eventuell bruk av vald i familien er avdekket på førehand.*»

§ 51: Her må det legges til: «*Mekling kan berre gjerast mellom foreldre der det ikkje har førekome vald i nære relasjonar frå den eine mot den andre.*»

§ 52: Her må det stå at foreldresamtalen bare er foreldre der det ikke har forekommet vold i nære relasjoner, og det må komme inn at foreldrene før foreldresamtalen skal gjennom en screening for å avdekke om det er snakk om vold i nære relasjoner eller ikke.

§ 53: Her bør det også legges til at det som står bare gjelder for foreldre der man med sikkerhet vet det ikke er snakk om vold i nære relasjoner fra en forelder mot den andre (og barna). Det er og blir feil at det skal være opp til den *ansatte* i familievernnet å vurdere om foreldrene «kan» møte hver for seg til foreldresamtale eller mekling. Foreldre må ha rett til å kreve å slippe å møte samtidig i foreldresamtale og mekling.

§ 54: Igjen en paragraf som bare er forsvarlig for foreldre der det ikke har forekommet vold fra den ene mot den andre. Det er og blir et overgrep å tvinge voldsotter til å mekle med sin voldsotter. Om voldsotter har tatt ansvar for volden og viser oppriktig anger kan det kanskje fungere med mekling, men eller er det rett og slett dødfødt, og vil utelukkende fungere som en arena for voldsotter der han/hun kan komme med falske beskyldninger og trakassering av den andre, spesielt siden det er lagt opp til at inngenting skal journalføres fra meklingen.

Ekteskapsloven

§ 26: Igjen en paragraf som bare fungerer for foreldre der det ikke har forekommet vold i nære relasjoner. Her må det stå at det er unntak for de tilfellene det er snakk om vold.

I §26 a gjelder de samme kommentarene som til § 12 i forslaget til ny familievernlov.

Barnetrygdloven

§ 9: Her er det nok en gang en paragraf som ikke passer for foreldre (samboere denne gangen) der det har forekommet vold i nære relasjoner.

5) Om «Hjelp meg stoppe volden»

Vi er en grasrotorganisasjon som består av tidligere voldsotter, som alle sammen i større eller mindre grad har opplevd at hjelpeapparatet, inkludert familievern og barnevern, ikke bidrar til å hjelpe oss med å stoppe volden etter et samlivsbrudd. For ingen av oss ble volden avdekket av det offentlige, og mange av oss blir ikke tatt på tilstrekkelig alvor når vi forteller om volden mot oss selv og barna våre til hjelpeapparatet.

Vi opplever det som at fedrenes ære er viktigere enn barna våre sin rett til et liv uten vold.

Mange av barna ender med mer samvær enn de har godt av, fordi volden ikke avdekkes og kartlegges grundig. Mange av oss mødre ender opp uføre, fordi vi aldri får ro fra voldsotter, og ikke får gått gjennom nødvendig traumebehandling fordi vi lever i en evig utrygghet, redde for å bli stemplet som løgnere, og for å miste barna til voldsotter. Vi blir dermed ikke kvitt PTSDen mange av oss har, og det påvirker både arbeidsevne og livskvalitet. Noen av oss drives til kanten av selvmord, i fortvilelse over at vi ikke blir trodd.

Barna ender opp i en vanskelig skvis så lenge volden ikke er avdekket: De får et enormt ansvar for å ivareta seg selv, når familievern og rettsvesen ofte legger avgjørende vekt på det barna sier de ønsker, helt uten at de som spør har forsikret seg om at det ikke er snakk om uavdekket vold i nære relasjoner.

hjelpmegstoppevolden@gmail.com

*****

Vennlig hilsen,
Turid D. R.
På vegne av hjelp meg stoppe volden

- Vi velger å opererer anonymt fordi det er svært stigmatiserende for barna vår om vi står fram som voldsofre. Det er fare for at de blir mobbet, om det blir kjent at de har en voldelig far.